

dels i § 16, der dels giver Sogneraadene Bemyndigelse til for 3 Aar ad Gangen at fastsætte, at Hartkornskatten ikke kan overstige Gennemsnittet af de tre foregaaende Aars Værd, og dels giver dem Bemyndigelse til uden Amtsraadet's Samtykke at gaa noget videre med Hensyn til Værdningen paa Formue og Lejlighed end hidtil. Endvidere er der jo i § 18 givet Amtsraadet Anvisning paa at bruge en anden Fremgangsmaade, end Loven af 1867 § 50 hjemler ved Fordelingen af Skatten fra Kommunerne til Amtsrepartitionssonden, saaledes, at man for Fremtiden kan fordele det Beløb, man vil fordele mellem Kommunerne, dels paa Hartkornet, dels efter Kommunernes Skatteevne, saaledes som Amtsraadet skønner om denne. Det ærede 1ste Medlem for 9de Kredts (Mourier-Petersen) gjorde sig i den Henseende skyldig i en Misforstaaelse, naar han antede over, at man her vil gøre Amtsraadene det til en Pligt at foretage denne Udligning mellem Kommunerne. Det staar der jo ikke i § 18. § 18 henholder sig til Landkommunalloven af 1867 § 50, og det foreliggende Lovforslag siger i sin § 16, at det isørbart har sit Forblivende ved Bestemmelserne i denne Lov. Jeg kan derfor ikke læse Forslaget anderledes, end at Bestemmelserne i § 50 i Landkommunalloven af 1877 fremdeles staa ved Magt, og den siger, at Amtsraadet kan gaa den Vej ikke at tage hele Bidraget til Amtsrepartitionssonden fra Hartkornet, men fordele en Del mellem Kommunerne, hvorved ogsaa Formue og Lejlighed kommer med. Saaledes vil Amtsraadet utvivlsomt fremdeles være stillet, og det kan bringe den ny § 18 i Virksheds, hvis det finder Anledning dertil, men det behøver det ikke. Derksom det vil gaa den Vej at fordele $\frac{1}{3}$ paa Kommunerne saaledes, som § 50 siger, kan det bruge den Fremgangsmaade; men dersom det ikke vil tage noget paa den Maade og gøre, som de fleste Amtsraad hidtil have gjort, tage det hele fra Hartkornet, behøve de ikke at gøre Forandring heri. I Forbindelse med dette skal jeg blot nævne den Bestemmelse, der foreslaas om Skattevedtægterne, en Bestemmelse, som jeg tillægger overordentlig megen Betydning, men som desværre synes at møde megen Modstand i dette Ting. Jeg sigter til andet Stykke i § 2, hvori det hedder: „I Skattevedtægterne skal bestemmes, at der kan tages særligt Hensyn til saadan Skatteindtægt, der ikke ved forlods Skat paa fast Ejendom er beskattet til Kommunen“. Jeg opfatter denne Bestemmelse som en Erstatning for det Forslag, der flere Gange har været omtalt her, nemlig Forslaget om Bygningsstylden; og

naar et æret Medlem mente, at man skulde se at faa dette Forslag sammenkædet med det foreliggende Forslag og faa det hele afgjort paa en Gang, tror jeg ikke, det lader sig gøre. Jeg ved ikke, om Forslaget om Bygningsstyld kan lade sig omarbejde paa en saadan Maade, at det bliver acceptabelt. Jeg erkender, at der er noget i Tanken; men jeg er klar over, at i den Skikkelse, hvori det foreligger, vil det være ganske uanligt. Det vil lette Hartkornet, det er sandt; men det vil gøre det paa en Maade, som vil gøre større Uret end den Uret, der allerede bestaar ved Hartkornets Overbeholdelse. Det, det kommer an paa for at lette Hartkornet, er at kunne ramme Skatteevnen der, hvor den er, til Fyldestgørelse af Kommunens Behov; thi det er jo givet, at den aldeles ikke staar i Forhold til Hartkornet. Det vil ikke kunne ske derved, at man ganske simpelt siger, at en Ejendom, der ikke har Hartkorn, men Bygninger, skal sættes i Hartkorn og svare i Forhold til det andet Hartkorn. Det er ikke Vejen til at udjævne Uretfærdigheden, men Vejen er den, at man søger at ramme saadanne Ejere, der maasse stude med store Bygninger, Villaer, eller hvad det nu er for Bygninger, efter deres virkelige Skatteevne, og altsaa forekommer det mig at være en overmaade fornødt Vej, at man over for saadanne Skatteydere giver Anvisning paa at forhøje deres Formue og Lejlighedsstat. Derved rammer man kun deres Evne til at skatte, og det kan der ikke være nogen Uret i. Jo mere der kan komme ind ad den Vej — og for enkelte Kommuner, navnlig her i Kjøbenhavns Nærhed, vil der komme meget betydeligt ind ad den Vej — desto mere vil man kunne lette Hartkornet, som jeg ganske vist erkender mange Steder er overbeholdt. Jeg skal for mit Vedkommende ikke gaa videre her. Jeg skal anbefale Sagen til velvillig Overvejelse, og jeg vil haabe, at naar det Tidspunkt kommer — det ser ikke ud til, at det er meget nær — da der kan være Tale om at føre denne Sag igennem, at man da fra de forskellige Sider maa kunne renoncere paa sine principale Ønsker og huske paa, at et lille Fremstrid, naar det virkelig er et Fremstrid, der kan bidrage til at rette nogle af de bestaaende Uretfærdigheder, er bedre end intet. Derksom man ikke kommer dertil, er jeg bange for, at der vil gaa endnu lang Tid, før man overhovedet faar noget gjort paa dette Omraade.

Stilling: Der er et særligt Forhold, jeg vil henlede det høje Tings Opmærksomhed paa, idet det ikke er berørt i Lovfor-